

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΝΟΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΥ

(Από μια σπάνια και δυσεύρετη βιογραφία)

'Ο Ολιέτρ Κρόμβελ.

«... Αφού ζομμήθηκε βαριά επί τέσσερες ώρες την στερνή νύχτα της ζωής του, ο Κάρολος σηκώθηκε το πρωί απ' το κρεβάτι του να γ' αρχίσει να ντύεται, ενώ ο θαλαμηπόλος του Ερβέρτος προσπαθούσε να τον χτενίσει, σκινθρωπός και παραγμένος.

— Χτενισέ με όπως πάντα, σέ παρακαλώ, του είπε ο μελλοθάνατος κυριός του. 'Αν και το κεφάλι μου δεν πρόκειται να μείνη πολύ επάνω στους ώμους μου, σήμερα θέλω νάμια σπολισμένους σαν γαμπρός.

Κατόπιν ο βασιλεύς ζήτησε να φορέσει ένα ποικίλισμο παραπάνω.

— Σήμερα, δικαιολογήθηκε, είναι ο καρός πολύ κρύος και μπορεί να τρέμω την ώρα του μαρτυρίου μου. 'Επειδή λοιπόν υπάρχει κίνδυνος μερικοί να το αποδώσουν αυτό σέ φόβο, δέν θέλω να τους δώσω άφορμή να σχηματίσουν μια τέτοια ύποψία γιά μένα.

Μόλις έφερε εντελώς, έφτασε στη φυλακή ο επίσκοπος Ζούξον και άρχισε ν' απαγγέλλη τις συνθησάμενες ευχές. 'Ενώ διάβαζε κάποιο κεφάλαιο από το κατά Ματθαίον Εύαγγέλιο, όπου γίνεται λόγος γιά τή Πάθη του Χριστού, ο βασιλεύς τον διέκοψε :

— Εδικαίεζατε, κύριε, τόν ρώτησε, αυτό το κομμάτι γιατί ταυιάζει περισσότερο από κάθε άλλο στη θεία μου ;

— 'Ας ενδιαρεστηθί ή ήμετέρα Μεγαλειότης, να κωτάξη τόν ήμεροδείχτη, απάντησε ο επίσκοπος, και θά δή ότι διαβάζω τό Εύαγγέλιο της ήμέρας.

Ο βασιλεύς φάνηκε πολύ συγκινημένος απ' αυτή την εξήγησι και τή συμπλοσι κα' εξοκολούθησε να προσείχεται κα' αυτός με μεγάλη κατάνυξι.

Κατά τις δέκα πών από τό μεσημέρι, ακούστησε ένας έλαφρός χτύπος στην πόρτα του θαλάμου. 'Ο Ερβέρτος όμως έμεινε άκίνητος και δέν εσηκώθηκε ν' άνοιξη. 'Αλλ' όταν τό χτύπημα επανελήφθη, ο βασιλεύς γύρισε και του είπε :

— Γιά δές ποιός είναι !...

'Ηταν ο συνταγματάρχης Χάκρο, ο οποίος, μπαίνοντας, είπε με φωνή χαμηλή και προμουλιαστή :

— Μεγαλειότατε, είναι ώρα να πάτε στο Χάιτ—Χάλλ !

Χάιτ—Χάλλ ήταν τό άνακτορο του Λονδίνου, όπου επρόκειτο να γίνη ή άποκεφάλισις του άτιμοūs μονάρχου.

— Η Μεγαλειότης σας, πρόσθεσε ο Χάκρο, θάχη μαζί ώρας καιρό ακόμα γιά ν' άνακαινή έκει...

— Καλά, καλά, άποκρίθηκε ο Κάρολος. 'Αναχωρώ άμέσως...

Ο συνταγματάρχης βγήκε έξω. 'Ο βασιλεύς έμεινε σκεπτικός μερικά δευτερόλεπτα και, παίρνοντας κατόπιν τό χέρι του επισκόπου, του είπε :

— Ελάτε, ως αναχωρήσουμε !... 'Ερβέρτε, άνοιξε τήν πόρτα...

Ο Ερβέρτος ύπάκουσε στη διαταγή του κυριού του κα' ο Κάρολος, συνοδευόμενος από τους δύο αυτούς πιστούς φίλους του, κατέβηκε στο πάροο και διευθύνθηκε προς τό Χάιτ—Χάλλ, ακολουθούμενος κα' από τόν συνταγματάρχη Χάκρο.

Όταν έφτασαν έκει, ο συνταγματάρχης χτύπησε τήν έξωτερική πόρτα. 'Ο επίσκοπος Ζούξον κα' ο Ερβέρτος συγκινήθηκαν τόσο,

ώστε έπεσαν κάτω γονατιστοί.

— Σήκω, γρησά φίλε μου, είπε ο βασιλεύς στον επίσκοπο και του άπάωσε τό χέρι.

Ο Χάκρο χτύπησε ξανά κα' όταν άνοιξε ή πόρτα, ο Κάρολος τόν ακολουθήσε κατά μήκος της αίθουσής τόν σκεπσιών, προχωρώντας άνόμεια σέ δύο σκαρές σπρωτιστών.

Πλήθος άνδρών και γυναικών είχαν εισχωρήσει ως έκει. Πολλοί απ' αυτούς έστεξαν τώρα άκίνητοι πίσω απ' τους φύλακας και προσεύχονταν γιά τόν έστεμμένο μελλοθάνατο.

Στήν αλλη του άνακτορου ήταν σπημένο τό ίσοριωμα, σκεπσιμένο με μακρο ύψωμα. Πίσω σ' αυτό έστεξαν όρθιοι δύο άνδρες, κειμένοι ναυπηκά και φορώντας προσωπίδες, οι δέμοι.

Ο βασιλεύς έφτασε ως έκει με σκεπσιμένο, περήφανο τό κεφάλι και περιέφερε τό βλέμμα του παντού, ζητώντας τό λαό γιά να του μιλήσει.

'Αλλά ή αλλη γύρω ήταν πλημμυρισμένη σχεδόν από τό σπρωτό και κανένας απ' τους ύπάρχους του δέν μορούσε να πλησιάσει ως έκει.

Τότε ο μελλοθάνατος γύρισε προς τόν Ζούξον και προς ένα συνταγματάρχη άνομαζόμενο Τόμλενσον, που παραστέταν και τους είπε :

— Μονάχη έσείς μορούτε να μ' ακούσετε και σέ σας θά απειθύνω τά τελευταία μου λόγια...

Καί σοβαρός πάντα και γαλήνιος, τους εξοφώνησε ένα μικρό λόγο, που τόν είχε επανέσει από πριν και στον οποίο ανέπτυξε τις γνωστές άπολυταρχικές ιδέες του, γιά τήν όλοκληρωτική άποχή του λαού από τή διαίχτη του κράτους.

Κατά τή διάρκεια του λόγου του, ο ένας απ' τους δύο δέμοιους πήρε τό μαχαίρι από τό ίσοριωμα και τό δοκίμασε. 'Ο βασιλεύς γύρισε τότε προς τό μέρος του και του είπε βιασικά :

— Μην τό πωράζετε, γιατί έτσι θά με πονέση περισσότερο !...

Στό μεταξύ, αφού είχε άποτελειώσει πεύ τήν όμιλία του, βλέποντας τόν δέμο να ξαναγγίξη τό φωνικό όργανο, του φώναξε με φωνή :

— Προσέχετε ! Προσέχετε λοιπόν !...

Κατόπιν, μέσα στην άπόλυτη σιωπή που βασιλευσε γύρω, έβαλε στο κεφάλι του ένα μεταξινό κάλυμμα και, γυρίζοντας σπό δέμο, ρώτησε :

— Μήπως σ' έμωλούν τά μαλλιά μου ;

— Παρακαλώ τήν ήμετέρα Μεγαλειότητα, να τά συμπαλέψη με τό κάλυμμα, απάντησε εκείνος με μια ύπόκλησι.

Ο Κάρολος ταχτοποίησε τά μαλλιά του, βοηθούμενος απ' τόν επίσκοπο Ζούξον, προς δύο όποιο είπε :

— Πιστεύω, ότι έχω τό δέμο με τό μέρος μου κα' ότι ο Θεός θά φωνή επωκειως απέναντί μου.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, του άποκρίθηκε ο Ζούξον. 'Ηνγάστε...

Μονάχη ένα βήμα έχετε να κείμετε ακόμα. Είναι βέβαια γεμάτο τοόμο κα' αγωνία, αλλά δέν θά διαρκέση πολύ. Συλλογιστήτε τέλος, ότι θά σάς μεταφέρει από τή γη στον ούρανο...

— Πολύ σωστά, παρατήρησε ο βασιλεύς. Πηγαίνο από τό φθαρτό κόσμο στον άφθαρτο κα' έκει πεύ δέν θάχω κανένα φόβο...

Συγχρόνως, γυρίζοντας στον δέμο, τόν ρώτησε αν ήσαν καλοβαλμένα τά μαλλιά του. Στήν καταφατική απάντησι του τελευταίου, έβγαλε τό μανδύα του και τό παράσημο του Άγίου Γεοργίου και τά έδωσε στον Ζούξον, λέγοντας :

— Μην ξεχνάς !...

Κατόπιν, αφού έβγαλε τό έσωτερικό του φόρεμα, ξαναμόρσε το μανδύα του και, κωπαίζοντας τό ξύλο όπου θάβαζε σέ λίγο τό κεφάλι του, είπε στο δέμο :

— Τοποθετήστε το καλά γιά να να παύ στερρό !...

— Στερρό είναι, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο δέμος με προφανή

'Ο Βασιλεύς Κάρολος ο Α'.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

IB' ΕΚΑ λεπτά μετά την έκπληση του Κουτσούρου, τὰ βλέφαρά του έλλεισαν και τὰ μάτια του, τὰ ζωηρά πριν, έθλόωσαν.

Μόνον ή κάτω σαγιόν του καταβύζου άνοιγόυλενε επί 20 δευτερόλεπτα κατόπιν, ώς νά έχασματό ο νεκρός. Σγά—σιγά όμως και τὸ τελευταίο αυτό σημάδι τῆς ζωῆς πού άφανε τὸ σώμα, έξέλειπε.

‘Ο καρδιώκος οὐδόπως έδρασανίσθη.

‘Η σφαίρες πού έξωσαν τὴν καρδιά του, τὸν εγγύτησαν καρδίως κα' έτσι ο θάνατος επέληθεν άκαριαίως.

‘Ολίγες ημέρας μετά τὸν τουφεκισμό τὸυ Κουτσούρου στὸν Περασιά, έγινε ή έκπέλευση δύο περιφημιῶν κακούργων τῆς εποχῆς εἰνεῖνης : Τοῦ έξ Μάνης Γ. Διακωπούλου και τοῦ Δημ. Κοντόγιοργου, πελαγοῦ. ‘Ας άρχίσουμε με τὸν άνεκδιήγητο Διακωπούλου, τὸν ὁποῖο τὰ έγκλήματα εἶνε πολλά και φρικώδη, άπάνθηρα και θηριώδη.

‘Ο Διακωπούλος άρχισε τὸ εγκληματικό του πιάδι άπ' τὰ 1876. Τῆ χρονιά αὐτή σκοτώσε για μιά άσημαντη σχεδόν άφορμή, τὸν Βρεττό Κούζουρα.

Μετά τὸ εγκλημα τὸν αὐτό, συνέληφθη και καταδικάσθη από τὸ Κακούργιοδικεῖο Τριπλόεις σὲ 15 έτων πρόσκαιρα δεσμά. Δέν έμεινε όμως και πολλά χρόνια στη φυλακή.

Στὰ 1880 κατορθώσε νά δραστηεύη και κατέφυγε στη Μάνη, ὅπου κρυβότανε για νά μη σύλληφθῆ.

Έτσι είχαν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα, συνεκάλεσαν στὸ Περασιά ο έξάδελφος τοῦ Διακωπούλου, Δῆμος Διακωπούλος, με τὸν ‘Ιωάννη Παπαδόγωνα.

‘Ο Παπαδόγωνας εμπότισσε τὸν Διακωπούλου κα' ο μπάπος αὐτός έγινε άφορμή νά χυθῆ άφθονο αίμα και νά διαπραχθοῦν τερατώδη εγκλήματα.

Στη Μάνη βρισκόταν τὴν εποχῆ αὐτῆ στην ήμερησία διάταξη ή βεντέτα. Αἷμα αντί αίματος, ὀφθαλμῶν αντί ὀφθαλμῶν και ὀδόντα αντί ὀδόντος.

Τὸ παραμικρὸ επεισόδιο γινόταν άφορμή νά χυρίζονται σὲ δύο αντίπαια στρατόπεδα ὀλοζήρες οικογένειες κα' ὀλοζήρα χωριά και ν' ἀλλολοσπαράζονται.

Σημιακῶς και μάζες εἰνόντο μεταξὺ τὸν ἀντιπάλων, τὸ αίμα έπρεχε ποτάμι, ή μιὰ δολοφονία διαδεχότανε τὴν άλλη, χωρίς νά μποροῦν συγγίνης.

—Θά κίμω πρώτα μιὰ σύντηχη προσεγγῆ, πρόσθεσε ο βασιλεύς, και μόλις ἀπλώσω τὰ χέρια, τότε...

Σκέφτηκε έπειτα λίγο, πρόσθεσε χαμηλόφωνα μερικῆς λέξεως, ὕψωσε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανό, γονάτισε κα' έβαλε τὸ κεφάλι του επάνω στὸ ξύλο.

‘Ο δήμος θέλησε τότε νά σημιαξέμη καλύτερα τὰ μαλλιά τὸν βασιλέως κάτω από τὸ κάλυμμα, αλλά ο Κάρλος τόμισε πὸς θά τὸν χτυποῦσε και τοῦ εἶπε :

—Νά περιμένετε τὸ σύνθημα!...

—Στάς διαπαράς σας, Μεγαλειότατε. Θά τὸ περιμένο...

‘Υστερ' από λίγα δευτερόλεπτα, ο βασιλεύς τελείωσε τὴν προσεγγῆ του και ἀπλώσε, κατά τῆ σημεφονία, τὰ χέρια. ‘Η μάχηρα ἄσπραψε τότε και τὸ κεφάλι του έπεσε με τὸ πρώτο χτύπημα, ἀλοχορισμένο άπ' τὸ σώμα.

‘Ο δήμος εἰσήκουσε άμέσως τὸ κεφάλι ψηλά και, δείχνοντάς του στὸ στρατό, εἶπε :

—Νά τὸ κεφάλι ἐνός προσότου!...

Μιὰ μαχαίρα κα' ὕδατοχη χρονῆ ἀνήχησε τότε και συγχρόνως πολλοὶ στρατιώτες άδραμησαν πρὸς τὸ ιζορία για νά βάρουν τὰ ματηλία τους με τὸ βασιλικὸ αίμα. Τὴν ἰδια στιγμή κατέκλυσε τὸ μέρος τῆς έκτελέσεως ἄπειρο πλήθος.

‘Αλλά δύο πάχημα Ιτακοῦ εἰνήγησαν επέλευση πρὸς ὄλες τῆς διεπθίνουσας και τὸ διασκόρπισαν.

‘Όταν τὸ ιζορία έμεινε σχεδόν έρημο και πρὶν τὸ πτόμα κλειστεί σὲ φέρετρο, ο Κρόμβελ πλησίασε και τὸν κάταξε προσεχηκά. Κατόπιν ὕψωσε στὸν αἶρα τὸ κεφάλι τοῦ σκοπομένου ἀντιπάλου του, σάν νά μὴν' ἴσπενε άκόμα στὸ θάνατό του, και εἶπε :

—‘Ηταν κίλοκαριωμένος και θά ζῶσε πολὺν καιρὸ ο μακαριότης...»

ή άρχές νά κίμωιν τίποτα, νά προλαμάνωιν τὸ καιρὸ.

‘Η τρομερῆ και ὀλεθρία βεντέτα χωρίσε σὲ δύο στρατόπεδα και τῆς οικογένειες Διακωπούλου και Παπαδόγωνα, μετά τὴν σημελοχῆ τὸν δύο μελῶν αὐτῶν στὸ Πασιάδι.

Οἱ Διακωπούλοι και πρὸ πάντων ο Γ. Διακωπούλος με τὸν ραπασθέντα έξάδελφό του Δῆμον, ζητοῦσαν νά βροῦν άφορμή νά βγάλουν τὴν προσβολῆ τοῦ μπάπου αὐτοῦ πάνω τους.

Οἱ Παπαδόγωναῖοι έπρεπε νά πληρώσουν με αίμα τὸ ράπισμα πού δόσανε.

Κι' ή εἰσαφρία αὐτῆ δέν άρχισε νά δοθῆ.

Τὸν ‘Ιούλιο τοῦ 1885, ο Π. Παπαδόγωνας καθότανε έξω άπ' τὸ σπίτι του, στὸν Ισσιο και δρασιώτατε.

‘Ο Γ. Διακωπούλος με τὸν έξάδελφό του Δῆμο, τὸν εἶδαν και σέφετησαν ν' άρχίσουν τῆς ἐκδικήσεως τὸν αὐτό.

‘Αρπαξαν λοιπὸν τὰ διασνά τους, τὰ γέμισαν με σφαίρες, σφαρίδια και σπάγια, τὸν πλησίασαν ἀπὸ πίσω, χωρίσε νά τοὺς ἀντιληφθῆ, και τὸν πυροβολήσανε κα' οἱ δύο συγχρόνως.

‘Ο άτυχος Παπαδόγωνας σοματίστηκε κάτω νεκρός, κομιομένος κώσιμα άπ' τὰ σπάγια και τῆς σφαίρες τὸν δπλων τὸν δολοφόρων.

Οἱ δόσται μετά τὴν πρῶξη τους ετροπτισαν εἰς φυγήν.

‘Η άστυνομία δέν κατορθώσε νά τοὺς συλλάβῆ.

‘Ο Γ. Διακωπούλος, φοβούμενος νά μείνη στη Μάνη μετά τὸ κακούρημα πού διέπραξε, έφυγε για τὰς Καλάμας. Έκει κρυβότανε σὲ διάφορα συγγενικά και φιλικὰ σπίτια και κατορθώσε έτσι νά ξεφεύγῆ άπ' τὰ χέρια τῆς άστυνομίας.

Μ' ὄλο όμως τὸ κακούρημα ποῦτανε ο Διακωπούλος, μ' ὄλο πὸ αίμα πού έχυσε, ή άγρία κα' ἐκδικητική φρενή του δέν ἱκανοποιήθηκε. Διψούσε άκόμα ἐκδίκηση. Διψούσε αίμα...

Καὶ διέπραξε και δεύτερο εγκλημα, πλέον φρικώδες, πλέον ἀποτρόπαιο τοῦ πρώτου, ένα εγκλημα ἀναστρασιατικό και προτοφανές για τὴν ‘Ελλάδα.

Στάς Καλάμας διέμενε τὴν εποχῆ αὐτῆ ο μικρός Δρακωῖλης Παπαδόγωνας, μαθητῆς. ‘Ο Παπαδόγωνας έμεινε σὲ κάποιο συγγενικό του σπίτι και φοιτοῦσε στὸ ἑλληρικὸ σχολεῖο.

‘Ο Διακωπούλος τὸ έμαθε αὐτὸ και ἀποφάσισε νά σκοτώσῆ τὸν άτυχο μικρό. Τὸ πρῶγμα δέν ἦταν δύσκολο. Καὶ τὸ φρικώδες εγκλημα διαπραχθη κατά τρόπον μάλιστα μη συνηθῆ.

‘Ο Δρακωῖλης Παπαδόγωνας έξαφανίστηκε μιὰ μέρα άπ' τὸ σπίτι πού έμεινε. Τί εἶχε γίνει; Κανένας δέν ἤξερε. Μά και κανένας δέν φανταζότανε τὸ τρομερὸ κακούρημα πού εἶχε διαπραχθεῖ.

Τὴν ήμερῆ τῆς έξαφανίσεως τοῦ μικροῦ μαθητοῦ, οἱ συγγενεῖς του και ή άστυνομία Καλαμιῶν ερεῖνησαν παντοῦ, μά δέν ἠπόρεσαν νά τὸν βροῦνε. ‘Η έρευνες συνεχίστησαν και

τὴν επομένη. Καὶ τότε πιά βροῦσαν τὸ πτόμα πού διαπυριωμένο μαθητοῦ έξω άπ' τὴν πόλι σὲ φρικώδη κατάσταση.

Τὸ πτόμα τοῦ Παπαδόγωνα έφερε τέσσερα μεγάλα και βαθειά τραυματὰ διά μαχαίρας. Τὸ πρόσωπο και τὸ κεφάλι του ἦσαν γδαφωμένα! ‘Η μύτη, τ' αὐτὰ και τὸ κάτω σαγιόν κομμένα σύρριξα! Τὰ μάτια τέλος βγαμμένα!...

‘Ολόκληρη ή Καλομιάτα ἀναστατόθηκε, μόλις εἰνόνσθη τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ εγκλημα. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως πού ἐνεργήθηκαν, προέβηκε ὅτι δράστῆς τοῦ φόνου τοῦ Δρακωῖλη Παπαδόγωνα ἦταν ο Γ. Διακωπούλος.

Κατόπιν αὐτοῦ, ή άρχές εθεώρησαν ζήτημα φιλοτιμίας τὴν σύλληψη τοῦ Διακωπούλου. Τὰ καλύτερα λαγονικά τῆς άστυνομίας ετέθησαν εἰς κίνησιν και κατορθώσαν πραγματικῶς νά τὸν συλλάβουν.

‘Ο ἀλαίσιος κακούργος Δρακωῖλης καταδικάστηκε άργότερα ἀπὸ τὸ Κακούργιοδικεῖο Ναυπλίου σὲ θάνατο.

‘Ο τρομερός αὐτός εγκληματίας ετροπζετο νά κωροιομηθῆ τὸν ‘Ιούλιο πὸ 1887, μαζὺ με τοὺς 17 ἄλλους θανατοκονίτες, τὸν περαιοστέρων τὸν ὁποῖον εἰργάμμεν ἤδη τῆ δράσι και τὰ τῆς έκτελέσεως των.

‘Ο Γ. Διακωπούλος εκρατεῖτο στῆς φυλακῆς Παλαμηδίου. Λίγες μέρες πρὸ τῆς κωροιομησεως του, τὸν επισκεφτήθηκαν στὸ κελλῖ του ‘Αθηναῖοι δημοσιογράφοι, ἐπὶ τούτῳ μεταβάντες στὸ Ναυπλιο.

Μόλις οἱ δημοσιογράφοι ἀνέβησαν στὸ Παλαμηδὶ κα' εἶταν στὸν φουράραγο τί ζητοῦσαν, οἱ φίλακες πού τοὺς άκούσαν, τοὺς εἶπαν :

—Καλύτερα νά μη μπήτε σὸ κελλῖ αὐτοῦ τοῦ άγορμῶ. Θά σῆς ξεσάσῃ! Αὐτός διψάει άκόμα αίμα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : ‘Η συνέχεια.

‘Ο κωροιομηθεῖς κακούργος Γ. Διακωπούλος.
(Σκίτσο τῆς εποχῆς)